

RESSÒ DE LA PARAULA

NOVA FRATERNITAT (III)

Els treballs de Jesús

La pregunta del fariseu a Jesús «*Però, qui és el meu proïsme?*» (Lc 10, 29), és avui pertinent. No pensem que està clarament resposta per tots.

Tenim present que aquí hi ha dues qüestions molt relacionades, però diferents. Hem de respondre-les totes dues. La primera és la qüestió de «*a qui i per què hem d'estimar?*». La segona està motivada per la resposta que molts donarien a aquesta primera pregunta: molts diran «*hem d'estimar tothom, perquè tots som germans*». Però, és així realment?

El que sí que sabem és que Déu, el Déu de la tradició bíblica en el qual creiem, va treballar al llarg dels segles per restablir la fraternitat humana, malmesa pel pecat. I ho va fer cridant i acompanyant un Poble, del qual havia de néixer el Messies Salvador, que portaria al seu compliment la Llei de l'amor a Déu i al proïsme.

Jesús nasqué en aquest Poble i es presentà com el Messies esperat. Què va fer i què va dir respecte a l'amor i la fraternitat? Sabem que va fer servir la paraula «germà» per referir-se a tres classes de persones. En primer lloc, parlava de «germans» denominant tots els membres d'un mateix Poble. En principi aquest Poble era Israel: «germà» era el mateix que conciudadà, pertànyer a la mateixa nació era el títol que justificava el tracte especial fratern. Era el Poble elegit... Així trobem tot un seguit de manaments morals: el perdó sense límits (Mt 18,15ss.), l'almoïna, l'esti-

mació, l'ajuda, la correcció (Mt 5-7, etc.). Un tracte d'amor basat en l'amor sense límits del Pare celestial.

Tanmateix Jesús, ho sabem prou bé, va lluitar constantment contra la idea d'un Poble tancat, que es creia subjecte de privilegis exclusius, enfront als altres pobles. Un cop i un altre anava anunciant que, al Regne de Déu, hi vindrien d'altres d'arreu de la terra a ocupar el lloc dels fills, el lloc dels qui sempre havien estat «a casa», dels qui primer havien estat cridats. De fet la seva relació amb pagans esdevingué un veritable escàndol. Alguns pagans, com la dona síria o el centurió, mereixien el seu elogi com a models de fe i confiança... Aquella fraternitat «nacional», privilegiada i tancada, tot just començava a clivellar-se. La comunitat cristiana que hi havia al darrere, per exemple, de l'Evangeli de sant Mateu, ja en-

tenia que, quan Jesús parlava de «germans», es referia a un nou Poble.

El mateix Jesús va parlar de «germans» referint-se a una altra classe de persones, és a dir, a un grup concret que es congregava al seu voltant. Eren els seus deixebles, entre el quals hi havia encara un altre grup anomenat dels Dotze. Tot un signe del naixement d'un nou Poble, un nou Israel, una nova comunitat. Pere havia de confirmar en la fe els seus germans (Lc 22,31), entre ells no s'havien d'anomenar rabins, tots eren germans (Mt 23,8), el Ressuscitat encarregava a les dones que anunciessin la Bona Nova als germans (Mt 28,10). Pertànyer a aquesta nova fraternitat ja no venia d'haver nascut en un poble, sinó del fet espiritual de complir la voluntat del Pare (Mc 3,31-35) i aquell que, renunciant a tot, s'hi incorporava, rebria una multitud de germans (Mc 10, 29ss.). L'Evangeli de sant Joan ens deixarà un immens missatge de fraternitat nova fonamentada en la participació del mateix amor de Jesús i el seu Pare.

Però encara hem d'escoltar de Jesús una tercera paraula. Responent a aquella pregunta del fariseu, no parlarà de «germà», sinó de «proïsme» o en tot cas de «germans petits»: seran les víctimes desvalgudes que trobes arran del camí (Lc 10, 29ss.) o qualsevol indigent necessitat (Mt 25, 31s.). Més que ser ells, hem d'esdevenir nosaltres germans seus.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Ll.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La sang del Senyor ens purifica

Jesús va fer el camí de la seva mort i resurrecció com a Primogènit de molts germans. Ell, Fill de Déu i un dels nostres, donant-se del tot al Pare va obrir el camí de la vida veritable a la humanitat sencera. La carta als Hebreus mostra aquest misteri al voltant d'una categoria que dona sentit a tot: la sang de Jesús. Per una banda, ell, en la seva sang, «ha entrat al santuari» (He 9, 11-12); per l'altra, aquella sang «ens purifica» (He 9,13-14), de manera que, en la seva sang, nosaltres «podem entrar al santuari» (He 10,19-21), que és la comunió amb el Déu vivent.

La sang de Jesús vessada a la creu és el signe d'un misteri inefable; és signe i manifestació de

la donació de Jesús al Pare i a la humanitat fins a donar la vida. L'accent sobre la sang posa de relleu el caràcter cruent i dolorós de la mort de Jesús, però el centre no és pròpiament el seu sofriment sinó la seva donació total, amorosa, confiada, marcada pel sofriment, en el qual ell aprengué a donar-se (He 5,8). «En la seva sang» expressa el misteri central de Jesús: Ell entrà en comunió plena amb el Pare entregant-se a Ell del tot, fins a donar dolorosament la seva vida.

«La seva sang ens purifica» dels nostres pecats. La imatge d'una sang que neteja és tan sorprenent que s'emporta la interpretació i ens atrapa, però la «sang de Jesús», recordem-ho, significa

l'entrega de Jesús al Pare donant-ho tot, també la vida.

Aquella sang ens purifica vol dir que la donació de Jesús fa possible la nostra entrega personal, lliure, també dolorosa, a Déu i als germans; és així com quedem purs dels nostres pecats.

Així «en la seva sang» podem entrar al santuari participant en l'Esperit de Déu, per la nostra comunió viva amb Jesús, que per la mort i resurrecció, donant-se, va entrar a la comunió plena amb el Pare.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

NUEVA FRATERNIDAD (III)

Los trabajos de Jesús

La pregunta del fariseo a Jesús «*Pero ¿quién es mi prójimo?*» (Lc 10,29), es hoy pertinente. No pensemos que está claramente respondida por todos.

Tengamos en cuenta que hay aquí dos cuestiones muy relacionadas, pero diferentes. Hemos de responder a las dos. La primera es la cuestión de «*¿a quién y por qué tenemos que amar?*». La segunda está motivada por la respuesta que muchos darían a esta primera pregunta: muchos dirán «*tenemos que amar a todos, porque todos somos hermanos*». Pero, ¿es así realmente?

El que sí sabemos es que Dios, el Dios de la tradición bíblica en el cual creemos, trabajó a lo largo de los siglos para restablecer la fraternidad humana, malograda por el pecado. Y lo hizo llamando y acompañando a un Pueblo. De él tenía que nacer el Mesías Salvador, que llevaría a su cumplimiento la Ley del amor a Dios y al prójimo.

Jesús nació en este Pueblo y se presentó como el Mesías esperado. ¿Qué hizo y qué dijo respecto al amor y la fraternidad? Sabemos que usó la palabra «hermano» para referirse a tres clases de personas. En primer lugar, hablaba de «hermanos» denominando a todos los miembros de un mismo Pueblo. En principio este Pueblo era Israel: «hermano» era lo mismo que conciudadano, pertenecer a la misma nación era el título que justificaba el trato especial fraterno. Era el Pueblo elegido... Así, encontramos toda una serie de mandamientos morales: el perdón sin límites (Mt 18,15ss.), la limosna, el amor, la ayuda, la corrección (Mt 5-7, etc.). Un trato de amor basado en el amor sin límites del Padre celestial.

Aun así Jesús, lo sabemos bien, luchó constantemente contra la idea de un Pueblo cerrado, que se creía sujeto de privilegios exclusivos frente a los otros pueblos. Una y otra vez iba anunciando que al Reino de Dios vendrían otros de toda la tierra a ocupar el lugar de los hijos, el lugar de los que siempre habían estado «en casa», de los que habían sido llamados primero. De hecho su relación con paganos fue un verdadero escándalo. Algunos paganos, como la mujer siria o el centurión, merecían su elogio como modelos de fe y confianza... Aquella fraternidad «nacional», privilegiada y cerrada, empezaba a resquebrajarse. La comunidad cristiana que había detrás, por ejemplo, del Evangelio de san Mateo, ya entendía que, cuando Jesús hablaba de «hermanos», se refería a un nuevo Pueblo.

El mismo Jesús habló de «hermanos» refiriéndose a otra clase de personas, es decir, a un grupo concreto que se congregaba en torno suyo. Eran sus discípulos, entre los cuales estaba todavía otro grupo denominado los Doce. Todo un signo del nacimiento de un nuevo Pueblo, un nuevo Israel, una nueva comunidad. Pedro tenía que confirmar en la fe a sus hermanos (Lc 22,31), entre ellos no se tenían que considerar rabinos, todos eran hermanos (Mt 23, 8), el Resucitado encargaba a las mujeres que anunciaran la Buena Nueva a los hermanos (Mt 28,10). Pertenecer a esta nueva fraternidad ya no venía de haber nacido en un pueblo, sino del hecho espiritual de cumplir la voluntad del Padre (Mc 3,31-35) y quien, renunciando a todo, se incorporaba al grupo recibiría una multitud de hermanos (Mc 10,29ss.). El Evangelio de san Juan nos dejará todo un inmenso mensaje de fraternidad nueva fundada en la participación del mismo amor entre Jesús y su Padre.

Pero todavía hemos de escuchar de Jesús una tercera palabra. Respondiendo a aquella pregunta del fariseo, no hablará de «hermano», sino de «prójimo» o en todo caso de «hermanos pequeños»: serán las víctimas desvalidas que encuentras a raíz del camino (Lc 10,29ss.) o cualquier pobre necesitado (Mt 25,31s.). Más que ser ellos, hemos de convertirnos nosotros en hermanos suyos.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Nous acòlits i lectors

Demà dilluns 8 de maig, a les 20 h, a la capella del Seminari Conciliar, alguns seminaristes rebran els ordes menors de l'Acolitat i

Lectorat. Javier Ojeda, que col·labora a la Catedral-Parròquia de Sant Llorenç, i altres 5 seminaristes de Barcelona seran els nous acòlits; Xavier Montané, que col·labora a la parròquia de Sant Antoni Abat de Vilanova i la Geltrú, amb altres 4 seminaristes de Barcelona, rebran el ministeri del Lectorat. La celebració serà presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella.

Per altra part, el proper dissabte 13 de maig, tots els seminaristes viuran una jornada de recés a Rubí i l'endemà, diumenge 14, al matí, hi haurà al Seminari Conciliar una trobada i Eucaristia amb les famílies dels seminaristes.

Pelegrinatge del papa Francesc al santuari de Fàtima

Amb motiu del centenari de les aparicions de la Mare de Déu a Cova de Iria, i acollint la invitació del president de la República i dels bisbes portuguesos, el papa Francesc pelegrinarà al santuari de la Mare de Déu del Rosari de Fàtima els propers 12 i 13 de maig. Visitarà la capella de les aparicions i beneirà les candeles divendres dia 12 i l'endemà, a les 10 h, tindrà lloc l'Eucaristia a l'atri del santuari, durant la qual seran canonitzats els pastorets Francisco i Jacinta.

El papa Francesc serà el quart que visita Fàtima, després de Pau VI, Joan Pau II (en tres ocasions) i Benet XVI.

Pelegrinatge a Polònia Trobada de preveres i diaques

Organitzada per la parròquia de Santa Maria de Castelletfels, del 26 de juny al 2 de juliol, amb visites a Cracòvia, Auschwitz, Wadowice, Czeszochowa, Varsòvia, etc. Informació i reserves, a la parròquia: Pl. de l'Església 8, tel. 936 651 290.

Dimarts dia 9 de maig, a les 10.30 h, a la residència Mare Ràfols de Vilafranca, per a la Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf. La formació anirà a càrrec de Mn. Dani Palau, sobre «Varietat de carismes i ministeris en l'Església, tota ella ministerial».

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Fins i tot en moments durs i trastornadors, la misericòrdia i la bondat del Senyor són més grans que qualsevol altra cosa» (1 d'abril de 2017).

@Pontifex: «Quan l'Esperit Sant viu en els nostres cors, ens fa comprendre que el Senyor és a prop i sempre té cura de nosaltres» (2 d'abril de 2017).

@Pontifex: «Amb Jesús la joia habita el cor, l'esperança reneix, el dolor es torna pau, el dolor esperança, la prova oferta d'amor» (2 d'abril de 2017).

@Pontifex: «Mirem de seguir la petjada de Crist, concretament dedicant-nos als germans i germanes necessitats» (5 d'abril de 2017).

Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions i Vocacions Natives

Avui 7 de maig, diumenge IV de Pasqua, conegut com el diumenge del Bon Pastor, se celebren de manera conjunta aquestes dues jornades, amb el lema «Impulsats per l'Esperit: "Sóc aquí, envieu-me"». Per motivar aquesta doble jornada a nivell de tot l'Estat han treballat conjuntament la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats, les Obres Missionals Pontificies i la CONFER, posant l'accent en aquestes idees:

- *Impulsats per l'Esperit* és el títol que el papa Francesc ha posat al seu missatge per a la 54a Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions: És l'Esperit el que mou els cors per anar a evangelitzar. La dimensió missionera neix de l'entranya de la fe. És Déu mateix qui crida i en-

via. La vocació no és una cosa afegida: és fruit de l'amor de Déu que crida.

- *Sóc aquí, envieu-me.* La crida a una vida d'especial consagració o al sacerdoci implica una resposta de docilitat i confiança. És el compromís per deixar de banda la tranquil·litat d'una existència més o menys benestant, i sortir a l'encontre de l'altre per portar-lo a Déu.

Els objectius d'aquestes jornades per a tota la comunitat cristiana són demanar al Senyor dels sembrats que continuï enviant vocacions a la seva Església i promoure entre els fidels una col·laboració eficaç per les Vocacions Natives de les terres de missió, oferint ajudes econòmiques per al sosteniment i formació d'aquestes vocacions.

Pastoral Penitenciària a la diòcesi de Sant Feliu

Al territori del nostre bisbat hi ha dos centres penitenciaris, al terme de Sant Esteve Surovires: Brians 1, que a partir d'ara acollirà només presos preventius, i Brians 2, amb interns penats. En aquests centres treballen pastoralment 6 preveres, 1 diaca i una quarantena de voluntaris laics i laiques, que fan un treball inspirat en aquella cita evangèlica «era a la presó, i vingueru a veure'm» (Mt 25,36).

Dissabte 22 d'abril, els voluntaris de Brians 1 van participar en una trobada a la Casa de l'Església, per tal de conèixer de primera mà els canvis que s'han produït en el centre penitenciar i per signar un nou conveni de voluntariat amb el Bisbat de Sant Feliu, ja que fins ara els acords de voluntariat estaven establerts com a Província Eclesiàstica de Barcelona.

Per altra part, gràcies a l'acció de la Pastoral Penitenciària, també la Setmana Santa es va poder celebrar a Brians i dissabte 15 d'abril va tenir lloc la celebració de Pasqua, amb la presència del mercedari Jesús Roy, Mn. Jordi Tres i el diaca permanent Mn. Miquel Àngel Jiménez.

AGENDA

- **Reunió de bisbes de la CET.** Els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya faran la seva reunió trimestral els dies 10 i 11 de maig, al Santuari de la Mare de Déu de Loreto (Tarragona).

- **XIII Jornada d'atenció espiritual i religiosa.** Divendres 26 de maig, a l'Hospital de Sant Rafael de Barcelona, sobre «Salut, transculturalitat i creences en la pràctica assistencial». Organitzat per l'Hospital Sagrat Cor de Martorell, de les Germanes Hospitalàries. Per a més informació i inscripcions: t. 937 752 200, jsanchez.hsagratcor@hospitalarias.es

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

8. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Fets 11,1-18 / Sl 41 / Jo 10,1-10 (o bé, com que s'ha llegit el diumenge: Jo 10,11-18)]. Santa Maria, mitjançera de totes les gràcies. Mare de Déu de Pompeia (Roser) i també del Toro, patrona de Menorca, i altres advocacions: Escola Pia, Miracle (Milagros), Salut, etc. Aparició de l'arcàngel sant Miquel, patró dels radiòlegs i dels radioterapeutes; sant Eladi, bisbe.

9. □ Dimarts [Fets 11,19-26 / Sl 86 / Jo 10,22-30]. Sant Gregori de Berrueza, bisbe; santa Caterina de Bolonya, vg.; santa Casilda, vg.

10. □ Dimecres [Fets 12,24-13,5 / Sl 66 / Jo 12,44-50]. Sant Joan d'Àvila (1499-1569), prev. i doctor de l'Església, apòstol d'Andalusia i patró del clergat secular espanyol; sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, vg.

11. □ Dijous [Fets 13,13-25 / Sl 88 / Jo 13,16-20]. **Lleida:** ■ Sant Anastasi (s. III-IV), mr. a Badalona, fill i patró de Lleida; sant Ponç (o Poni), bisbe, patró dels herbolaris; sant Eudald, mr. venerat a Ripoll (978); sant Felisa, mr.; beat Domènec Iturrate, prev. trinitari basc.

12. □ Divendres [Fets 13,26-33 / Sl 2 / Jo 14,1-6]. Sants Nereu i Aqu-

leu (s. III-IV), soldats màrtirs a Roma; sant Pançraç (s. III-IV), màrtir romà.

13. □ Dissabte [Fets 13,44-52 / Sl 97 / Jo 14,7-14]. **Tortosa:** Mare de Déu dels Desemparats; Mare de Déu de Fàtima (Portugal); sant Pere Regalat, religiós franciscà; sant Muç o Muci, prev. i mr.; sant Miquel de Garikoitz (†1863), prev. basc, fund. congr. del Sagrat Cor de Bétharam.

14. □ Diumenge vinent, V de Pasqua (lit. hores: 1a setm.) [Fets 6,1-7 / Sl 32 / 1Pe 2,4-9 / Jo 14,1-12]. Sant Maties o Macià, apòstol afegit (Fets 1,15-26), santa Gemma Galgani, vg. seglar.

Diumenge IV de Pasqua

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,14a.36-41)

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Tot el poble d'Israel ha de saber sense cap dubte que aquest Jesús que vosaltres vau crucificar, Déu l'ha constituït Senyor i Messies.» En sentir això, es van penedir de tot cor, i deien a Pere i als altres apòstols: «Germans, digueu-nos què hem de fer.» Pere els va respondre: «Convertiu-vos, i que cadascun de vosaltres es faci batejar en el nom de Jesús, el Messies, per obtenir el perdó dels pecats. Així rebreu el do de l'Esperit Sant, ja que la promesa és per a vosaltres i els vostres fills, i per a tots aquells que ara són lluny, però que el Senyor, el nostre Déu, cridarà.» Pere continuava confirmant això mateix amb moltes altres paraules i els feia aquesta recomanació: «Aparteu-vos d'aquesta gent innoble.» Els qui acceptaren la predicació de Pere es feren batejar, i aquell dia s'afegiren a la comunitat unes tres mil persones.

▶ Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

El Senyor és el meu pastor, / no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, i allí em retorna. / Em guia per camins segurs per l'amor del seu nom. R.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor, / m'as-serena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungit el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meua copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys a la casa del Senyor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 2,20b-25)

Estimats: Si després d'obrar bé us toca sofrir, i ho suporteu amb paciència, això sí que té mèrit davant de Déu. Aquesta és la vostra vocació, ja que també Crist patí per vosaltres, i així us deixà el seu exemple perquè seguiu les seves petjades. «Ell no obrava amb violència ni tenia mai als llavis la perfídia.» Quan l'insultaven, no responia insultant; quan el turmentaven, no responia amb amenaces; sinó que confiava la seva causa a aquell que judica amb justícia. A la creu, ell «portà» en el seu cos «les nostres culpes», perquè no visquem com a pecadors, sinó com a justos. «Les seves ferides ens curaven.» Tots vosaltres «anàveu errants com un ramat que es dispersa», però ara heu tornat a aquell que és el vostre pastor i guardià.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 10,1-10)

En aquell temps, Jesús parlà així: «Us ho dic amb tota veritat: el qui no entra per la porta al corral de les ovelles, sinó que salta per un altre indret, és un lladre o un bandoler. El qui entra per la porta és el pastor de les ovelles: el guarda li obre la porta, i les ovelles reconeixen la seva veu; crida les que són seves, cadascuna pel seu nom, i les fa sortir. Quan té a fora totes les seves, camina al davant, i les ovelles el segueixen, perquè reconeixen la seva veu. Però si és un estrany, en lloc de seguir-lo, en fugen, perquè no reconeixen la veu dels estranys.» Jesús els parlà amb aquest llenguatge, però ells no entengueren què volia dir. Jesús continuà: «Us ho dic amb tota veritat: Jo sóc la porta de les ovelles. Tots els qui havien vingut abans que jo eren lladres o bandolers, però les ovelles no en feien cas. Jo sóc la porta. Els qui entren passant per mi, se salvaran de tot perill, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges. Els lladres només vénen per robar, matar i fer destrossa. Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 2,14a.36-41)

El día de Pentecostés Pedro, poniéndose en pie junto a los Once, levantó su voz y declaró: «Con toda seguridad conozca toda la casa de Israel que al mismo Jesús, a quien vosotros crucificasteis, Dios lo ha constituido Señor y Mesías». Al oír esto, se les traspasó el corazón, y preguntaron a Pedro y a los demás apóstoles: «¿Qué tenemos que hacer, hermanos?». Pedro les contestó: «Convertíos y sea bautizado cada uno de vosotros en el nombre de Jesús, el Mesías, para perdón de vuestros pecados, y recibiréis el don del Espíritu Santo. Porque la promesa vale para vosotros y para vuestros hijos, y para los que están lejos, para cuantos llamare así el Señor Dios nuestro». Con estas y otras muchas razones dio testimonio y los exhortaba diciendo: «Salvaos de esta generación perversa». Los que aceptaron sus palabras se bautizaron, y aquel día fueron agregadas unas tres mil personas.

▶ Salmo responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

El Señor es mi pastor, nada me falta: / en verdes praderas me hace recostar; / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas. R.

Me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. / Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sostiegan. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 2,20b-25)

Queridos hermanos: Que aguantéis cuando sufrís por hacer el bien, eso es una gracia de parte de Dios. Pues para esto habéis sido llamados, porque también Cristo padeció por vosotros, dejándoos un ejemplo para que sigáis sus huellas. Él no cometió pecado ni encontraron engaño en su boca. Él no devolvía el insulto cuando lo insultaban; sufriendo no profería amenazas; sino que se entregaba al que juzga rectamente. Él llevó nuestros pecados en su cuerpo hasta el leño, para que, muertos a los pecados, vivamos para la justicia. Con sus heridas fuisteis curados. Pues andabais errantes como ovejas, pero ahora os habéis convertido al pastor y guardián de vuestras almas.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 10,1-10)

En aquel tiempo, dijo Jesús: «En verdad, en verdad os digo: el que no entra por la puerta en el aprisco de las ovejas, sino que salta por otra parte, ese es ladrón y bandido; pero el que entra por la puerta es pastor de las ovejas. A este le abre el guarda y las ovejas atienden a su voz, y él va llamando por el nombre a sus ovejas y las saca fuera. Cuando ha sacado todas las suyas camina delante de ellas, y las ovejas lo siguen, porque conocen su voz; a un extraño no lo seguirán, sino que huirán de él, porque no conocen la voz de los extraños».

Jesús les puso esta comparación, pero ellos no entendieron de qué les hablaba. Por eso añadió Jesús: «En verdad, en verdad os digo: yo soy la puerta de las ovejas. Todos los que han venido antes de mí son ladrones y bandidos; pero las ovejas no los escucharon. Yo soy la puerta: quien entre por mí se salvará y podrá entrar y salir, y encontrará pastos. El ladrón no entra sino para robar y matar y hacer estragos; yo he venido para que tengan vida y la tengan abundante».

COMENTARI

Els qui entren passant per mi, seran salvats

El discurs de Pere té efectes: es van penedir de tot cor. Amb penediment de conversió: *Digueu-nos què hem de fer.*

Fidel a la predicació de Jesús, els respon Pere: *Convertiu-vos i que cadascú es faci batejar en el nom de Jesús.*

Així, reconciliats amb Déu per la incorporació baptismal a Crist, *rebreu el do de l'Esperit Sant.*

1Pe subratlla l'*obrar el bé* (traducció dinàmica de la bondat) i el *sofrir*.

El sofriment, seguint les petjades de Crist i viscut *confiant la pròpia causa a Aquell que judica amb justícia*, dóna sentit al veritable ésser cristià.

La controvèrsia amb uns fariseus motiva un discurs amb metàfores singulars com *pastor, estrany, lladre, corral de les ovelles, porta i altre indret*.

La connexió de «*pastor i ramat*» amb «*corral i porta*» motiva la primera part del discurs: *Jo sóc la porta. Qui no entra per la porta al corral de les ovelles és un lladre o un bandoler.*

El qui *entra per la porta* té identitat: *és el pastor de les ovelles*; té un dret que se li reconeix: *el guarda li obre la porta.*

A més *les ovelles li reconeixen la veu*. Són seves no per domini sinó perquè *camina al davant i elles el segueixen*.

Jo sóc la porta de les ovelles. Els qui entren passant per mi, seran salvats.

Tots els qui es posen al davant de Jesús, usurpant el seu paper de ser «*la porta*» de la salvació per a totes les ovelles, són *lladres o bandolers*.

«*Entrar a través de Jesús*» referit als posats com a *pastors* del Poble de Déu, vol dir tenir-lo com a model; referit a les *ovelles* vol dir escoltar Crist com a l'únic que té *paraules de vida eterna*.

Mn. José Luis Arín